

Dato: 23. marts 2011
J.nr.: 2011/300-8

Folketingets Indfødsretsudvalg
Christiansborg

Ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations besvarelse af spørgsmål nr. 5. Spørgsmålet er stillet af Folketingets Indfødsretsudvalg den 17. februar 2011 efter ønske fra Søren Krarup (DF) m.fl., jf. B 60.

Spørgsmål nr. 5:

”Ministeren bedes redegøre for, om FN-konventionen fra 1961 om begrænsning af statsløshed, som Danmark specifikt har tilsluttet sig, specifikt nævner, at Danmark (og de øvrige undertegnende lande) har pligt til at tildele statsborgerskab til kriminelle statsløse og ikke blot tildele statsborgerskab til statsløse.”

Svar:

Integrationsministeriet kan oplyse, at det af artikel 1 i FN's konvention af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed følger, at en kontraherende stat skal give statsborgerret til personer, der er født på dens territorium, og som ellers ville blive statsløse.

Konventionen foreskriver, at statsborgerret skal gives enten ved fødsel i henhold til lov eller efter ansøgning. Det følger af artikel 1, stk. 2, at en kontraherende stat kan gøre meddelelse af statsborgerret afhængig af en eller flere opregnede betingelser.

Konventionen er i dansk ret gennemført, således at statsborgerskab gives efter ansøgning.

Det fremgår af konventionens artikel 1, stk. 2, at en kontraherende stat kan gøre meddelelse af statsborgerret afhængig af en eller flere opregnede betingelser, herunder at den pågældende altid har været statsløs, at ansøgning indgives senest i forbindelse med 18-års alderen og ophørende tidligst med 21-års alderen, at den

pågældende har haft fast bopæl i en nærmere fastsat periode, der dog højst må være 5 år umiddelbart forud for ansøgningens indgivelse eller 10 år i alt, og at den pågældende ikke er fundet skyldig i en forbrydelse mod statens sikkerhed eller er idømt en fængselsstraf på 5 år eller derover for en strafbar handling.

Det følger således særligt af konventionens artikel 1, stk. 2, litra c, at der som en betingelse for meddelelse af statsborgerret kan stilles krav om, at den pågældende ikke må være fundet skyldig i nogen forbrydelse mod statens sikkerhed eller være blevet idømt fængselsstraf på fem år eller derover for en strafbar handling.

Som forbrydelser mod statens sikkerhed forstås forhold omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13 om forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed samt forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v. Der er tale om forbrydelser, som normalt forbindes med terrorhandlinger.

Med venlig hilsen

Søren Pind